కథా కౌముది

అనుబంధానికి ఆధారం

శ్రీకళ అబ్బరాజు

"**ఒన్ వీక్ బెంగుళూర్** వెళ్ళాలిరా! తప్పదు. డాడీకి ఎన్నో సాకులు చెప్పి ఎగ్గొట్టాలని ట్రై చేశాను. కానీ, కుదిరేట్లు లేదు." అందమైన మొహం విచారంగా పెట్టి, లిప్‌స్టిక్ రాసిన పెదవుల్ని సున్నాలా చుట్టింది.

"ఫర్లేదు రమ్యా! ఒక్క వారమేగా? ఈ ఏడురోజులూ బీచ్‌కి సెలవిచ్చేద్దాం." ఆమె విచారం పోగొట్టడానికి సరదాగా అన్నాను.

నిజానికి రమ్యలేని సాయంత్రాలు ఊహించుకోవడానికే భయంకరంగా అనిపించింది.

"ఓ.కే... అయితే ఎప్పటికన్నా ఎక్కువగా నీకు ఫోన్లు చేసి విసిగిస్తూ వుంటాను. సరేనా? ఇక నేను బయలుదేరాలి. డాడీ వెయిట్ చేస్తూ వుంటారు." సుతారంగా చేయి నొక్కి వదిలింది.

వెళ్ళిపోతున్న ఆమెను కనుమరుగు అయ్యేదాకా చూస్తూ కూర్చున్నాను.

***

రూమ్‌కి వస్తూనే ఊరినుంచి నాన్న ఫోన్.

"శారద సంగతి ఏం ఆలోచించావురా?" అడిగాడు.

"నాన్నా! ఒక్కసారి చెప్పానుగా నాకు యిష్టంలేదని. మళ్ళీ మళ్ళీ అడక్కండి. ప్లీజ్..."

"అంటే, నీ మనస్సేమైనా మార్చుకున్నావేమోనని అడిగానురా! పోనీ, యింకోసారి ఆలోచించకూడదూ?" అనునయంగా అడిగాడు.

"నేనంత డైలమాలో లేను. ఈ విషయం యిక వదిలేద్దాం" గట్టిగా చెప్పాను.

ఈ శారదలో ఏ ప్రత్యేకతా లేదు. అందం అంతంత మాత్రం. చదువులోనూ పెద్ద చురుకైనది కాదు. ఆస్తిపాస్తులు లేవు. ఎలాగో తంటాలుపడి బాంక్ ఉద్యోగం సంపాదించింది. అంతే! అయినా, నాన్నకి శారద అంటే ఎందుకని అంత అభిమానమో, నాకు ఎప్పుడూ అర్థంకాదు. శారద నాన్నని ఎంతగా ప్రభావితం చేసిందంటే ఒక్కోసారి నాకే అనుమానం వస్తుంది. నాకంటే నాన్నకి శారదే ఎక్కువా? అని.

***

వారం రోజుల తర్వాత రమ్య నుంచి ఓ గుడ్‌న్యూస్ విన్నాను.

"యివ్వాళ ఈవినింగ్ బయలుదేరి రేపొద్దునకల్లా అక్కడ ఉంటాను. డాడీని ఒప్పించి నేనొక్కదాన్నే వస్తున్నా! పిక్ చేసుకోవడానికి రైల్వేస్టేషన్‌కి వచ్చెయ్" ఫోన్ చేసి చెప్పగానే గాల్లో తేలిపోయాను.

వెంటనే, నేల మీదకు లాగుతూ నాన్న ఫోన్.

"శారదని చూసి వెళ్ళినవాళ్ళు, సంబంధం వద్దన్నారా! నువ్వు కాదనుకున్నట్టేనా? " అంటూ.

ఎన్నిసార్లు చెప్పినా మళ్ళా అక్కడికే వస్తారు.

చెప్పిన సమాధానమే తిరిగి చెప్పి నిరాశపరచక తప్పలేదు.

అమ్మకూడా లేకపోవడంతో, నా పెళ్ళి వల్ల నాన్నకి కొంత యిన్‌సెక్యూరిటీ వుండవచ్చు. ముందు శారదకు పెళ్ళి కుదిరితే, నాన్న మానసికంగా సిద్ధపడి వుంటారు. అప్పుడు, చిన్నగా రమ్య సంగతి చెప్పాలి అనుకున్నాను.

ఆ రాత్రి ఎంతకీ, నిద్రపట్టలేదు. నాన్న అంతలా ఎందుకు బాధపడుతున్నారో. నాన్నకి శారదంటే ఎందుకంత యిష్టం? ఆలోచనలు రకరకాలుగా సాగాయి.

నాన్న, శారదా వాళ్ళ అమ్మ ఒకే ఆఫీసులో పనిచేసేవారు. ఆ రోజు జోరుగా వానపడుతోంది. అప్పుడు నేను నాన్న ఆఫీసులో నుంచి బయటకు వస్తున్నాను. శారద కూడా గొడుకు వేసుకుని అక్కడికి వచ్చింది. ఇంటికి వచ్చేటప్పుడు వాళ్ళమ్మ తుడవకుండా, యింకో గొడుగు చేతబట్టుకుని వచ్చింది.

"పిల్లలంటే యిలా వుండాలి. ఎంత మాతృభక్తి. మావాడు చూడండి సినిమాకి డబ్బు తీసుకుని పోతున్నాడు కానీ, ఎలాగూ వస్తున్నాం కదా! నాన్నకి ఓ గొడుగు తీసుకెళ్దాం అన్న జ్ఞానం కూడా లేదు" అని మా నాన్న అనడం నాకు బాగా గుర్తు. శారద మీద ఏర్పడిన మంచి అభిప్రాయం రాతిమీద చెక్కిన అక్షరాల్లాగా అలాగే నిలబడిపోయి ఉంటుంది.

ఆ తర్వాత అయినా, శారద సాధించినదేమీ లేదు. నేను ఎమ్‌సెట్‌లో ర్యాంక్ కొట్టాను. MNC కంపెనీలో మంచి ఉద్యోగం సాధించాను. అయినప్పటికీ, సెలవులకి యింటికి వెళ్ళినప్పుడల్లా శారదనే పొగుడుతూ ఉంటాడు.

"శారద తమ్ముడిని దగ్గరుండి చదివిస్తుందట. పార్ట్‌టైమ్ జాబ్ చేసి వాళ్ళ నాన్నకి ఫీజుల ఖర్చు తగ్గిస్తుంది. శారద గుర్తుపెట్టుకుని నాకు ఏటిఎమ్ కార్డు యిప్పించిందిరా! దగ్గరుండి ఆపరేట్ చేయడం కూడా నేర్పించింది. " ఇలా చెబుతూనే ఉంటాడు.

అందులో అంత విశేషం ఏముందో నాకు అర్థంకాదు.

వయసైపోయే కొద్దీ నాన్నకి చాదస్తం ఎక్కువవుతుందనిపించింది. అలా ఆలోచిస్తూ ఎప్పటికో నిద్రపోయాను.

అలారం మ్రోగడంతో ఆరుగంటలకే మెలుకువ వచ్చింది. రమ్యకి యిష్టమైన బ్లూ కలర్ షర్ట్ వేసుకుని తయారయాను. హుషారుగా తలదువ్వి, స్ప్రే కొట్టుకుని క్రిందకి దిగేసరికి, యింటి ఓనర్ వాళ్ళ పాప వరండాలో వాళ్ళ నాన్న ఒడిలో కూర్చుని ఆడుతూ వుంది.

"హాయ్ః పింకీ!" చిరునవ్వుతోనే వాళ్ళ నాన్నను కూడా విష్ చేసి, బైక్ తీశాను.

ట్రైన్ గంట లేటు. ముందురోజు రాత్రి వానపడడం వల్ల స్టేషన్ అంతా బురద, మట్టితో నిండిన చెప్పుల అచ్చులు పడి చీదరగా ఉంది. అయినా, రమ్యకోసం ఎదురు చూడడంలో విసుగనిపించలేదు.

ఇంకో పదినిమిషాల్లో ట్రైన్ వస్తుందనగా సెల్ రింగయ్యింది. ఎత్తకూడదనుకుంటూనే చూశాను. ఫోన్ చేసింది రమ్య.

"సారీ రా! అయామ్ ఎక్స్‌ట్రీమ్లీ సారీ.. ప్లీజ్... కోపం తెచ్చుకోవు కదూ!"

ఫోన్ ఎత్తుతూనే చెప్పింది.

"ముందు విషయం ఏమిటో చెప్పు" కంగారుగా అడిగాను.

"నిన్న ఈవినింగ్ బయలుదేరలేకపోయాను. సారీ! కోల్డ్ అండ్ ఫీవర్. నీకు నిన్ననే చెప్పాల్సింది. టాబ్లెట్స్ వేసుకుని మత్తుగా నిద్రపోయా! అయామ్.. సో...సారీ. ఊ... ప్లీజ్ కోపం పోయిందా?" గోముగా చెప్పింది.

"సరే! జాగ్రత్త. టేక్ కేర్"

"రెండు రోజుల్లో మామూలైపోతాగా. అప్పుడు వచ్చేస్తా. అన్నట్టు యింకో చిన్న హెల్ప్ కావాలి. ప్లీజ్."

"చెప్పు"

"నా ఫ్రెండ్ సుచీ ...సుచిత్ర నీకు తెలుసుగా, రాజ్ కజిన్. దాని బర్త్‌డే ఈరోజు. ఒక బొకే పంపించవా నా పేరుతో. ఎల్లో రోజెస్ అంటే దానికి చాలా యిష్టం. పంపిస్తావు కదూ. "

"ఓకే! లవ్ యూ!" ఫోన్ పెట్టేశాను.

దాదాపు రెండు గంటలు తిరిగి ఆ బొకే సంపాదించి, గంటలేటుగా ఆఫీసుకి వెళ్ళాను. రమ్యకోసం ఎంత చేసినా తక్కువే. నా దృష్టిలో.

రమ్య బెంగుళూరు వెళ్ళి పదిహేనురోజుల పైనే అయ్యింది. అయినప్పటికీ, చెప్పిన మాట ప్రకారం రోజుకి కనీసం మూడుసార్లన్నా ఫోన్ చేస్తూనే వుంది. మాట్లాడిన ప్రతిసారీ నన్నెంతలా మిస్సవుతుందో చెబుతూ వుంటే నాకు చాలా సంతోషంగా వుంటుంది.

బీచ్ దగ్గర రమ్యతో అందమైన సాయంకాలాలు అమాయకంగా, ముద్దుముద్దుగా వుండే ఆమె మాటలు నేనూ మిస్సవుతున్నాను.

నాన్నకూడా శారద సంగతులు మాట్లాడడం లేదు. ఇది నాకు హాయిగానే వుంది.

రమ్య తిరుగు ప్రయాణం ఏదో ఒక కారణం చేత వాయిదా పడుతూనే వుంది. ఆమెని చూసి దాదాపుగా ఒక నెల అయ్యింది.

ఆఖరికి, ఒకరోజు రమ్య తిరిగి వస్తున్నానని పక్కాగా చెప్పడంతో, నా ఆనందానికి అవధులు లేవు. "రమ్య వస్తోంది, అందుకే, రేపు ఆఫీసుకి రావడంలేదు. మీటింగ్స్ అన్నీ ఎల్లుండికి పోస్ట్‌పోన్ చేయమని మేనేజర్‌కి మెయిల్ పెట్టాను. ఒకవేళ నిన్నడిగితే, నీకూ ఓ.కె. అని చెప్పేయ్" కొలీగ్ సుధీర్‌కి చెప్పి అరగంట ముందే ఆఫీసు నుంచి బయటపడ్డాను.

పార్కింగ్ లాట్ నుంచి బైక్ తీస్తుండగా సుచీ ... సుచిత్ర కనిపించింది. సుచీ మొహం చూస్తే ఏదో టెన్షన్ పడుతున్నట్టుగా ఉంది. "ఒక్క నిముషం. నీతో మాట్లాడాలి. కాఫీ షాప్‌కి వెళదాం, పద" అడిగింది. విసుగ్గా అనిపించినా మర్యాద కోసం వెళ్ళాను. ఆర్డర్ చెప్పి, కార్నర్ టేబుల్ చూసి కూర్చున్నాము.

"అనిల్.. రమ్య గురించి ఒక విషయం చెప్పాలి" నసుగుతూ అంది.

"మళ్ళీ ప్రయాణం పోస్ట్‌పోన్ అయ్యిందా?" విసుగ్గా అడిగాను.

"లేదు.. రమ్య రాదు. దానికి నిన్ననే పెళ్ళయిపోయింది."

"వ్వాట్?" పక్కలో బాంబు పడ్డట్టు అదిరిపడ్డాను.

"ప్లీజ్... కూల్‌గా విను. నిన్ననే దానికి పెళ్ళయ్యింది. నువ్వనుకుంటున్నట్టు అది బెంగుళూర్ వెళ్ళలేదు. విజయవాడలో ఉంది."

"ఆర్ యూ ఓకె. నన్నేమైనా ఫూల్‌ని చెయ్యాలనుకుంటున్నావా? నిన్న రాత్రి కూడా నాతో ఫోన్‌లో మాట్లాడింది. రేపు ఉదయానికల్లా యిక్కడుంటానని చెప్పింది." వద్దనుకున్నా గొంతులో ఆవేశం వచ్చింది.

వెయిటర్ కాఫీ తేవడంతో నన్ను నేను కంట్రోలు చేసుకున్నాను.

"నా మాట నమ్ము. నిన్ననే దాని పెళ్ళి విజయవాడలో జరిగింది. ఈ విషయం నీకు చెప్పొద్దని నాతో ఒట్టు వేయించుకుంది కూడా. బెంగుళూర్ వెళుతున్నానని చెప్పడం అబద్ధం. రోజూ నీకు ఫోన్ చేయడం కూడా నిన్ను ట్రాక్ చేయడానికే. నీవల్ల పెళ్ళి ఆగిపోకూడదని. నువ్వెక్కడున్నావో ఏం చేస్తున్నావో ఎప్పటికప్పుడు తెలుసుకోవడానికి నిన్ను మాయలో ఉంచడానికి అలా తియ్యగా కబుర్లు చెప్పింది. ఇవాల్టినుంచీ దానికా అవసరం లేదు. పెళ్ళేలాగూ జరిగిపోయింది. యింకో వారంలో అమెరికా కూడా వెళ్ళిపోతుంది. నిన్ను చూశాక నిజం చెప్పకుండా ఉండలేకపోయాను. అయామ్ సారీ!"

ఒక్క క్షణం నాకు ప్రపంచం ఆగిపోయినట్టైంది.

రమ్య సెల్‌కి కాల్ చేశాను. నంబర్ డిసేబుల్డ్ అని మెసేజ్ వచ్చింది. సోషల్ ఎకౌంట్స్ చెక్ చేశాను. ఫేస్‌బుక్, వాట్సప్ అన్ని ఎకౌంట్లూ క్లోజ్ చేసేసింది.

నేను ఎంత వెధవనో అర్థమైంది.

సుధీర్ ఫోన్ చేసి చెప్పడంతో నాన్న ఊరి నుంచి వచ్చారు.

ఒక్కగానొక్క కొడుకుని కదా!

రమ్యలాంటి అమ్మాయికోసం చనిపోయేంత పిచ్చిపని నేను చేయనని నాన్నకి మాటిచ్చాను.

నాలుగురోజులు ఉండి నాన్న వెళ్ళిపోయారు.

రమ్యని కోల్పోయానన్న బాధలేదు. కానీ, రమ్య మా రిలేషన్‌కి యిచ్చిన విలువ యిదేనా? అని తలుచుకుంటే మాత్రం బాధగా వుంటుంది. దాన్నుంచి కూడా త్వరగానే బయటపడ్డాను.

శుక్రవారం కావడంతో, ఆఫీసు నుండి త్వరగానే యింటికి వచ్చాను. టీ కాచుకుందామని వంటగదిలోకి వెళ్ళబోతుండగా, మూలనున్న బల్లమీద ఒక కవరు కనిపించింది. బహుశా, నిన్నటి పోస్టులో వచ్చిందనుకుంటా. చూడనేలేదు అనుకుంటూ తెరిచి చూశాను.

నా పుట్టినరోజుకి గ్రీటింగ్స్ తెలుపుతూ శారద పంపిన కార్డు. మా యిద్దరి కుటుంబాల మధ్య ఉన్న పరిచయానికి, స్నేహపూర్వకంగా నా ప్రతిపుట్టినరోజుకీ కార్డు పంపుతుంది. ఎప్పుడూ, ఒకటి రెండు రోజుల ముందుగానే నాకు చేరుతుంది. గత పదిహేను సంవత్సరాలలో శారద పంపే కార్డు పంపడం ఒక్కసారి కూడా మిస్సవ్వలేదు.

శారదలో ప్రత్యేకత ఏమిటి? అని సదా నన్ను వేధించే ప్రశ్నకి హఠాత్తుగా సమాధానం దొరికింది.

శారద ప్రతి రిలేషన్‌కి ఒక గౌరవం యిస్తుంది. కుటుంబసభ్యులు, స్నేహితులు, పరిచయస్థులు. యిలా ఎవరైనా సరే, వారితో గల బంధాన్ని సమర్థవంతంగా నిలబెట్టుకునే ప్రయత్నం చేస్తుంది.

ఆమె వారికోసం చేసే పనులు గొప్పవిగా ఉండకపోయినా, వాటిలో ఎదుటివారి పట్ల ఆమెకు గల శ్రద్ధ, అంకితభావం కనిపిస్తాయి.

మా నాన్నకి బాంకు పనుల్లో సహాయం చేసినా, వాళ్ళ నాన్నకు ఆర్థిక విషయాల్లో చేదోడుగా వున్నా. మరేదైనా సరే!

అదే రమ్యలో లోపించింది. శారదలో సహజంగా ఉన్నది.

అతి సాధారణంగా కనిపించే శారదలో, ఈ ప్రత్యేకతే నాన్నకి నచ్చిందేమో? ఇలా ఆలోచించుకుంటూ మేడమెట్లు దిగుతున్నాను.

నన్ను చూసి, పింకీ దోగాడుతూ వరండాలోకి వచ్చింది. నేనూ పలకరింపుగా నవ్వి, నా జేబులో నుంచి పెన్ను తీసి యిచ్చాను. ఒకసారి దానికేసి చూసి విసిరికొట్టింది.

నేను దాన్ని అందుకుని, తిరిగి జేబులో పెట్టుకోగానే, పెన్నుకావాలని చేయి చూపిస్తూ పెద్దగా ఏడుపు మొదలు పెట్టింది. ఎందుకో, ఆ క్షణం నేనూ, ఆ పసిపాప ఒక్కలాగే ప్రవర్తించినట్లు అనిపించింది.

పింకీ, ఏడుపు విని, వాళ్ళ నాన్న గబగబా వచ్చి, దగ్గరకు తీసుకున్నాడు.

నేనూ, ఎవరో చెప్పినట్లే మా నాన్నకి ఫోన్ చేశాను.

"శారదకి కూడా యిష్టం అయితే, పెళ్ళి సంబంధం మాట్లాడిరండి" అని చెప్పడానికి.

Click here to share your comments on this story